

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Zakładu P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej V. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 22 lipca 2021 r., sygn. akt VI Ga 240/21,

1) odrzuca skargę kasacyjną w części, w której dotyczy rozstrzygnięć w pkt 1, 2 i 6 wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 22 lipca 2021 r.;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;

3) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

4) oddala wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Oznaczając przedmiot zaskarżenia skargą kasacyjną, powód wskazał, że jest nim wyrok Sądu Okręgowego z 22 lipca 2021 r., który skarży w całości, a zatem także co do zawartych w tym wyroku rozstrzygnięć w przedmiocie kosztów postępowania i odrzucenia apelacji.

Przedmiot zaskarżenia skargą kasacyjną oznaczony został przez ustawodawcę w art. 398¹ § 1 k.p.c., a w świetle tego przepisu skarga kasacyjna od zawartych w wyroku rozstrzygnięć o odrzuceniu apelacji i o kosztach postępowania jest niedopuszczalna. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, także zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, ma charakter postanowienia i nie podlega samodzielnemu zaskarżeniu do Sądu Najwyższego. Może jednak zostać uchylone lub zmienione przez ten Sąd na skutek skargi kasacyjnej wówczas, gdy skarga kasacyjna podlega uwzględnieniu w całości lub w części. Rozstrzyganie w tym zakresie zależy więc od powodzenia skargi kasacyjnej i ma charakter akcesoryjny. Odrzucenie apelacji jest natomiast zaskarżalne zażaleniem (art. 394² § 1 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna powoda od rozstrzygnięć zawartych w pkt 1, 2, i 6 wyroku Sądu Okręgowego z 22 lipca 2021 r. podlegała odrzuceniu, stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c. (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2021 r., II CSK 346/20, nie publ. i powołane tam orzecznictwo).

Zaskarżając rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego z 22 lipca 2021 r., powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawa, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), w celu „określenia jakie zachowania dłużnika raz rozumiane jako oświadczenie wiedzy, innym razem jako oświadczenie woli, w zależności od chwili podjęcia stanowią zrzeczenie się zarzutu przedawnienia w rozumieniu art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 65 k.c. i art. 65 § 1 i 2 k.c.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez powoda nie mają cech określonych wyżej, przede wszystkim z uwagi na jego kazuistyczny, osadzony w realach niniejszej sprawy charakter i konieczność rozwiązania z odwołaniem się do tych właśnie okoliczności. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia umożliwia jego skuteczne dochodzenie przez wierzyciela po upływie terminu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Jak wyjaśnił już Sąd Najwyższy, zrzeczenie się korzystania z przedawnienia jest przede wszystkim instytucją prawa materialnego. Dochodzi do niego przez pozaprosesowe oświadczenie woli dłużnika, możliwe dopiero po upływie przedawnienia. Z chwilą zrzeczenia się korzystania z zarzutu przedawnienia bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się na nowo. Zrzeczenie

się korzystania z zarzutu przedawnienia następuje w drodze jednostronnej czynności prawnej zobowiązanego, która zgodnie z art. 60 k.c., wobec braku odmiennego wymagania ustawowego, może być dokonana w dowolnej formie. Innymi słowy, zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być wyrażone przez każde zachowanie się pozwanego, które ujawnia jego wolę w tym zakresie w sposób dostateczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 16 lutego 2012 r., III CSK 208/11, nie publ. i z 13 stycznia 2015 r., II PK 77/14, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania na rzecz pozwanego – art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), a na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanego – art. 107 zdanie pierwsze k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

as